

ת"פ 40632/07/12 - מדינת ישראל נגד ד ס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40632-07-12 מדינת ישראל נ' ס

בפני מאשימה נגד נאשמים
כב' השופטת שרון לארי-בבלי
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נועה ברח"ד
ד ס ע"י ב"כ עו"ד ברוך בן-יוסף

פסק דין

מצאתי לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש וזאת מחמת הספק.

המדינה מאשימה את הנאשם כי בתאריך 10.7.2011 או בסמוך לכך הצמיד חפץ לזהט שחתכו עגול לעורו של בנו, יליד 2008 (להלן - הקטין), בחלקו הפנימי של מרפקו הימני וגרם לו לכוויה.

במעשה זה תקף הנאשם את הקטין, הנתון לאחריותו, שלא כדין וגרם לו לחבלה של ממש, עבירה על הוראת סעיף 368ב(א) סייפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום.

בתאריכים 23.5.2013, 4.11.2013 ו- 11.2.2014 התקיימו ישיבות ההוכחות בתיק.

מטעם התביעה העידו

עת/1 מר מתתיהו בראון, חוקר ילדים (להלן: החוקר ו/או חוקר הילדים)

עת/2 גב' חגית אליאסף, עובדת סוציאלית (להלן: העובדת הסוציאלית)

עת/3 גב' נגה לוי, פקידת סעד (להלן: פקידת הסעד)

עת/4 גב' יעל כהן, מנהלת הגן (להלן: מנהלת הגן ו/או המנהלת)

עת/5 גב' א מ (להלן: גב' מ)

עמוד 1

עת/6 רב נגד עליזה ארוך (להלן: החוקרת)

עת/7 ד"ר יורם בן יהודה (להלן: ד"ר בן יהודה).

מטעם ההגנה העידו

עה/1 ד"ר אריה ישעיהו ליפשיץ (להלן: ד"ר ליפשיץ)

עה/2 גב' ב ש ש (להלן: גב' ש)

עה/3 גב' ר ש (להלן: גב' ש)

הנאשם עצמו

הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 תמונות (א-ד)

ת/2 גליון שחרור ממיון

ת/3 דיסק חקירת הקטין

ת/4 טופס סיכום עדות הקטין

ת/5 תמליל חקירת הילדים

ת/6 דווח על קטינים חסרי ישע

ת/7 נספח לצו בדבר הפעלת אמצעי חרום

ת/7א צו בדבר אמצעי חרום

ת/8 הודעת פקס

ת/9 שרטוט

ת/10 הודעת הנאשם

ת/11 מזכר

ת/12 הודעה מיום 17.7.2011 (הגב' מ)

ת/13 הודעת חשוד מיום 28.2.2012 (הגב' מ)

ת/14 הערכת מסוגלות הורית, אוקטובר 2011

ת/15 מכתב

נ/1 טופס הזמנת חקירת ילדים

נ/2 פלט שיחות

נ/3 פלט שיחות

נ/4 הדפסת ביקור למטופל, מיום 13.7.2011

נ/5 חוות דעת

נ/6 פלקט

פרשת התביעה

ת/1 מר בראון הוא חוקר הילדים שחקר את הקטין. הקטין הובא לחקירה על ידי הגנתו. החוקר העיד כי בשל יכולותיו הוורבליות הדלות של הקטין, התקשה לקבוע אם עדותו מהימנה אם לאו. בעדותו התייחס החוקר לאופן התנהלות חקירת ילדים קטנים והבהיר כי בשלב המקדמי נערכת היכרות עם הנחקר ובדיקת הבנתו את החשיבות באמירת אמת. בהמשך, משוחחים עמו על חוויות ונותנים לו לגיטימציה לספר על דברים טובים ולא טובים שקרו לו. לאחר מכן נערך אימון זיכרון אפיזודי שבו לוקחים חוויה מהזמן האחרון או חוויה משמעותית של הנחקר ומשוחחים עמו על חוויה זו ובהמשך מדברים עמו באותו האופן על החשדות. לדבריו, חקירת ילדים נעשית באמצעות שאלות פתוחות, שאלות ישירות ושאלות של הצבת אופציה, אולם ילדים קטנים מתקשים להשיב על שאלות פתוחות. משאלות סוגסטיביות משתדלים להימנע.

החוקר העיד כי לפני החקירה שוחח עם פקידת הסעד וקיבל ממנה דיווח לפיו הנאשם אמר לגנתו כי היה עם הקטין ב"גן המפלצת", הקטין השתולל, נפל וקיבל מכה. החוקר העיד כי להערכתו בחלק הקדם מהותי של החקירה, שנמשכה בסך הכל כ- 33 דקות, הקטין לא הבין את שאלותיו והשיב על מרבית השאלות בתשובה "כן", גם כשתשובה זו לא התאימה לשאלה. בהמשך קם מהכיסא, הסתובב ושיחק בבובות שהיו בחדר. בתוך כך, התקשה הקטין לשמור על קשר עין עם החוקר במהלך החקירה. בנסיבות אלה ולאחר שהעריך כי יכולות הקשב והריכוז של הקטין מוגבלות, עבר לחלק המהותי של החקירה ושאל שאלות על החבלה בידו. בחקירה זו השתמש הקטין במילים שלו שלא הוזכרו קודם לכן כגון "בום", "הרביץ לי", "כואב", אולם לא הזכיר כלל את המילים "סיגריה" או "לוהט". החוקר אישר כי לא שאל את הקטין אם היה ב"גן המפלצת", האם קרה שם משהו והאם הוא יודע מהי סיגריה.

ת/2 היא העובדת הסוציאלית המטפלת במשפחת הנאשם. בעדותה סיפרה כי ביום 12.7.2011 יצרה עמה קשר מנהלת הגן של הקטין, הגב' כהן, והודיעה לה כי הקטין הגיע לגן עם סימן של כוויה בצד הפנימי של המרפק וסיפר כי

אביו הוא שגרם לכוויה. בעקבות הדברים ערכה דווח על קטינים חסרי ישע (ת/6) ופנתה למשטרה בבקשה שתיערך לקטין חקירת ילדים. בעקבות חקירת הילדים, הוצא צו חרום חתום על ידי פקידת הסעד והעובדת הסוציאלית לקחה את הקטין לבדיקה בבית החולים. לדבריה, בדרך לבית החולים סיפר לה הקטין כי אביו הוא שגרם לכוויה והתלונן על כאב. בבית החולים הקטין היה באי שקט וממצאי הבדיקה לא תאמו את גרסת הנאשם. בנסיבות אלה הוחלט על הוצאתו מבית הנאשם והעברתו תחילה לבית אחותו ובהמשך לבית משפחת חברתה של האחות, הגב' מ. בהקשר לכך העידה העובדת הסוציאלית כי זמן קצר לפני האירוע נשוא כתב האישום, פנתה אליה בתו של הנאשם והציעה כי הקטין יועבר למשפחת אומנה אצל גב' מ ובעלה. הנאשם הסכים אף הוא להצעה זו וציין כי מפאת גילו יתקשה לגדל את הקטין. לפיכך נערכו מפגשים ראשוניים עם משפחת מ לבדיקת התאמתם לשמש כמשפחת אומנה לקטין. עוד בטרם הושלמה הבדיקה כאמור, נפגש הנאשם - על דעת עצמו ובלי ידיעתה - עם הגב' מ ב"גן המפלצת" על מנת להכיר לה את הקטין. העובדת הסוציאלית העידה כי בשל הצורך בהוצאה מיידית של הקטין מבית הנאשם, בוצעה למשפחת מ בדיקה מהירה והקטין הועבר למשמורתה. בחלוף כשלושה חודשים ביקשה הגב' מ כי תימצא לקטין משמורת חלופית בשל הפעלת לחץ מצד הנאשם כי תמסור עדות לטובתו במשטרה. העובדת הסוציאלית ציינה בעדותה את העיכוב ההתפתחותי של הקטין בתחומים שונים ואת העובדה שהוא מטופל במסגרת של ילדים בעלי צרכים מיוחדים.

ע/ת3 היא פקידת סעד ששימשה במועד הרלבנטי מדריכתה של העובדת הסוציאלית לעניין חוק נוער. לדבריה, העובדת הסוציאלית לא הייתה מוסמכת כפקידת סעד לחוק נוער באותה תקופה ועל כן היא זו שחתמה על המסמכים שערכה. מעדותה עולה כי העובדת הסוציאלית ידעה אותה כי התקבל דיווח מהגן בנוגע לכוויה עגולה על ידו של הקטין והיא התייעצה עמה כיצד לפעול. פקידת הסעד אישרה כי חלק מהדוחות והמסמכים שהוצגו בפניה לא נערכו על ידה, אלא היא חתמה עליהם מתוקף תפקידה, אולם מאחר שהיא הדריכה את העובדת הסוציאלית, פרטי המקרה ידועים לה היטב והפעולות בתיק נעשו לאחר התייעצות עמה. פקידת הסעד אישרה בחקירתה הנגדית כי מעולם לא פגשה את הקטין וכן כי הקטין שהה מספר חודשים בקלט חרום אצל משפחת אומנה. פקידת הסעד העידה כי הגב' ש, בתו של הנאשם, הציעה בהסכמתו כי חברתה, גב' מ, תשמש משפחת אומנה לקטין. העובדת הסוציאלית החלה בבדיקת התאמתה לאומנה כאמור.

פקידת הסעד העידה כי הדיווח הראשוני אודות החבלה הגיע לרשויות הרווחה על ידי הגננת, אולם היא לא שוחחה עמה ישירות. לדבריה, הנאשם טרח והגיע לגן עם הקטין והפנה את תשומת לב הגננת לחבלה. הפרשנות שנתנה להתנהגות זו של הנאשם - נוכח היכרותה את מערכת היחסים בינו לבין הקטין - היא, שייתכן שהחבלה נגרמה באופן שונה מכפי שסיפר. האבחנה של ד"ר בן יהודה איששה את החשד. לכך יש להוסיף כי בשיחות שונות שערכה עם הנאשם מסר לה פעם כי הקטין נפל ופעם כי הקטין התגלש ונכווה.

ע/ת4 היא הגב' יעל כהן, מנהלת הגן בו טופל הקטין במועד הרלבנטי לכתב האישום. הגב' כהן העידה כי היא זוכרת את עיקרי הדברים בלבד. לדבריה, הגננת של הקטין קראה לה, הראתה לה נגע בצד הפנימי של מרפקו והוסיפה כי היא סבורה שנגרם מכוויה. בהקשר זה העידה הגב' כהן כי גם היא עצמה סברה כי מדובר בכוויה. בעקבות כך פנתה לשירותי הרווחה ולנאשם עצמו שהכחיש כי החבלה נגרמה מכוויה וטען כי הקטין נפל ב"גן המפלצת".

ע/ת5 היא הגב' א מ, חברתה של גב' ש, בתו של הנאשם. זו העידה כי באחת משיחותיה עם גב' ש, סיפרה האחרונה על אחיה - הוא הקטין - והציעה כי היא ובעלה יגדלו אותו. לאחר ששקלה את הנושא והשיבה בחיוב, זומנה לראיון היכרות

ברוחה. לדבריה, גב' ש הציעה עוד כי היא תיפגש עם הקטין והנאשם ב"גן המפלצת". הגב' מ המתינה לנאשם ולקטין מס' דקות בתחנת אוטובוס הסמוכה ל"גן המפלצת" ומשהגיעו התיישבה במושב הקדמי ברכב והסתובבה לאחור לברך את הקטין לשלום. הקטין נראה לה, לדבריה, מדוכדך ועייף ולשאלתה השיב הנאשם כי הוא נחבל ב"גן המפלצת". גב' מ הדגישה כי לא הבחינה בקטין ובנאשם משחקים ב"גן המפלצת" ולא ראתה כיצד נחבל. בהגיעם לביתה, משחה את היד החבולה באלוורה. הפצע היה לדבריה אדום, עגול עם מעט הפרשה נוזלית. בחלוף כשבוע מהמפגש, שרות הרווחה יצר עמה קשר והיא התבשרה כי יש צו חרום לקטין והוא מועבר למשמורתה. עוד באותו היום, העידה, התקשרו אליה מהמשטרה ומסרו כי גרסת הנאשם היא שהאירוע התרחש ב"גן המפלצת" והיא הייתה עדה לו. לפיכך זומנה למסור עדות במשטרה ומסרה שם את הדברים שאמר לה הנאשם. בהמשך זומנה לעדות נוספת במהלכה הבהירה כי לא הייתה עדה לאירוע. עוד הוסיפה הגב' מ כי הנאשם ובא כוחו יצרו עמה קשר על מנת שתחתום על תצהיר לפיו הקטין נחבל ב"גן המפלצת", אך היא סירבה מהטעם שלא היתה עדה לפציעה. בנסיבות אלה, העידה, הפעיל עליה הנאשם לחץ כבד והטריד אותה שוב ושוב. לדבריה, בעת ששהה בביתה, נהג הקטין להאשים אותה או את בעלה כאשר נפל ונחבל וציינה כי היא דיווחה על התנהגות זו לפקידת הסעד. בחקירתה הנגדית הוסיפה כי כאשר נשאל על החבלה נושא כתב האישום הזכיר הקטין את הנאשם.

ע/ת6 הגב' עליזה ארוך שימשה במועד הרלבנטי לכתב האישום ראש צוות אלימות במשפחה במשטרת ישראל וחקרה את הנאשם בתאריך 14.7.2011 (ת/10). לדבריה החקירה התנהלה בשפה העברית, כמו גם במקרים קודמים בהם חקרה את הנאשם. החוקרת אישרה כי חקרה פעמיים את הגב' מ (ת/12, ת/13) וערכה מזכר (ת/11).

ע/ת7, ד"ר בן יהודה, הוא מומחה לרפואת ילדים, לרפואה דחופה ולרפואה דחופה ילדים ועוסק מזה מספר שנים בתחום של התעללות והזנחת ילדים. במועד הרלבנטי לאישום ניהל את חדר המיון בבית החולים הדסה עין כרם. ד"ר בן יהודה צילם את התמונות שהוגשו וסומנו ת/1(א-ד), בהן נראה הקטין והנגע בפנים המרפק. לדבריו, שירותי הרווחה הביאו את הקטין אליו לבדיקה, במסגרתה הבחין בנגע טרי בחלק הפנימי של מרפק ימין, בגודל של כס"מ על 9 מ"מ. הנגע היה עגול, מרכזו כהה יותר ושוליו ורודים. ד"ר בן יהודה העיד כי נגע כאמור יכול להיגרם משלוש סיבות עיקריות. האחת, והשכיחה ביותר - כוויית סיגריה; השנייה, אנטרקס עורי - מחלה המאפיינת עובדים בבקר ועור; והשלישית והנדירה ביותר היא עקיצת עכביש. בהקשר זה הבהיר כי בעקיצת עכביש מתפתח הכתם הכהה במרכז כעבור זמן מה, בניגוד לכוויה, אז הסימן הכהה מופיע מיד. ד"ר בן יהודה העיד כי טענת הנאשם, לפיה הנגע נוצר משפשוף המרפק בבליטות על גבי מגלשה או מפגיעה מהמוט שבבסיס פסל המפלצת, אינה מתיישבת עם צורת וסוג הנגע והוסיף כי גם לו היה הקטין נכווה מהמגלשה, לא היה הנגע במרפקו נראה כפי שנראה. בהתייחסו לחוות דעתו של ד"ר ליפשיץ, ציין כי התיאור בחוות הדעת מתאים לצלקת שמקורה בכוויה, אולם סייג והבהיר כי קשה לקבוע באופן חד משמעי מה הגורם לצלקת. ד"ר בן יהודה עומת עם ממצאיו של ד"ר ליפשיץ בחוות דעתו והסביר כי הסיבה לכך שבתמונות שצילם לא נראה גלד, מקורה בטריות הפצע ולא באי התאמתו לכוויה מסיגריה. בהקשר זה הוסיף כי עומק הכוויה וצורת השוליים אופייניים לכוויה מסיגריה, ושלל את האפשרות כי נגרם מזיהום מחיידק.

ד"ר בן יהודה הבהיר כי על אף שבגיליון השחרור רשם כי לדברי הילד אביו הוא שגרם לנגע, הוא אינו זוכר אם שמע את הדברים מהילד או שהמידע נמסר לו על ידי העובדת הסוציאלית.

בסיכומיה, טענה ב"כ המאשימה כי בממצאים הרפואיים שהובאו בחוות דעתו של ד"ר בן יהודה ובמסקנותיו; בדברי

הקטין בחקירת הילדים כי "כואב לו" ובהתייחסותו לנאשם כמי שפגע בו; בעדותה של פקידת הסעד בנוגע לנסיבות שהביאו להוצאת צו החרום ופרשנותה להסבת תשומת לב הגננת לפצע בידו של הקטין; בדברי העובדת הסוציאלית כי שמעה ישירות מהקטין שהנאשם פגע בו; בעדותה של מנהלת הגן שראתה את הפצע והתרשמה כי מדובר בכוויה ובעדותה של גב' מ כי הנאשם ביקש ממנה למסור עדות שקר ולחץ עליה - יש כדי להוכיח כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ולהרשיעו.

לא לה יש להוסיף עוד את שקריו של הנאשם ואת ניסיונותיו לשבש את העדויות ובכלל זה פנייתו לד"ר בן יהודה לשינוי קביעתו והפעלת הלחץ על גב' מ, הגרסאות השונות שמסר וההסברים התמוהים שסיפק לכך שהפצע נותר "טרי", לכך שהקטין ציין כי הוא חש כאב ולכך שציין בהודעתו כי גב' מ ראתה את ארוע הפציעה עצמו.

בהתייחסה לחוות דעתו של ד"ר ליפשיץ טענה ב"כ המאשימה כי זה שוחח עם הקטין ואחותו, בניגוד להנחיות שניתנו לו על ידי ב"כ הנאשם וציין את הדברים שנאמרו לו בחוות דעתו. בנוסף, ד"ר ליפשיץ נעדר לדבריו ניסיון בנגעים כדוגמת הנגע בידו של הקטין ועל כן יש ליתן לחוות דעתו משקל נמוך.

פרשת ההגנה

עה/1 ד"ר אריה ישעיהו ליפשיץ, מומחה למחלות עור ומין, בדק את הקטין וערך חוות דעת בנוגע לצלקת שבאזור המרפק. בעדותו התייחס לסעיף 1 בחוות דעתו לפיו בדק בהגדלה את הצלקת ומצא כי היא אליפטית ולא עגולה, כפי שהיה מצופה מכוויית סיגריה והבהיר כי מאחר ואזור הפגיעה מתקפל ההצטלקות יכולה להיות שונה מצורת החפץ שגרם לפגיעה. עוד הוסיף כי הנגע היה רחב יותר לפני ההצטלקות ולמעשה הצלקת הצטמקה כלפי פנים. ד"ר ליפשיץ מסר עוד בעדותו כי הנגע היה עמוק, מה שעשוי להתאים לכוויה ובמקרה זה כווייה בדרגה שלוש או שלוש פלוס. לדבריו, לא נתקל בעבר בנגעים שנגרמו מסיגריות אצל ילדים ואף לא עקב אחרי צלקות של פצעי סיגריות אצל ילדים. תחת זאת הבחין, בעיקר על עצמו, בפצעים שנגרמו מסיגריות בטעות, מבלי שזו הוצמדה לעור לזמן ממושך. ד"ר ליפשיץ הציע בחוות דעתו אפשרות לפיה הפצע נגרם מאחד הזיזים במוטות המותקנים תחת המגלשה.

עה/2 היא גב' ש, בתו של הנאשם וחברה של גב' מ. לדבריה, באחת משיחותיה עם גב' מ סיפרה לה על הקטין והציעה לה לסייע בגידולו. לאחר שגב' מ השיבה בחיוב סיפרה על הרעיון לנאשם וזמה פגישה בין השניים, שנקבעה ליום 6.7.2011 ב"גן המפלצת". גב' ש העידה כי באותו יום שוחחה טלפונית עם הנאשם, שסיפר לה כי הקטין נחבל בידו והיא אמרה לו שהיא מצטערת שלא הזהירה אותו שהמפלצת מסוכנת. הגב' ש העידה כי בשיחה שערכה עם הגב' מ סיפרה לה האחרונה כי הבחינה בפצע, מרחח עליו אלוורה ושמה פלסטר. עוד ציינה כי הנאשם היה לה ולאחיה אב מסור ומעולם לא התעלל במי מהם. לדבריה היא היתה מעורבת בחייו של הקטין ורצתה להקל על אביה בגידולו.

עה/3 גב' ר ש, גרושתו של הנאשם. גב' ש העידה כי היא מידי פעם מסייעת לבתה שמגדלת את הקטין ושומרת עליו. לדבריה במערכת היחסים ביניהם, הנאשם דאג לפרנסת המשפחה והיא טיפלה בבית ובילדים. עוד הוסיפה כי הנאשם אוהב את הקטין ונלחם כדי לגדל אותו.

הנאשם הכחיש מכל וכל את האישום המיוחס לו. המדובר בבן 61, העובד ברדיו לפרנסתו ולו עשרה ילדים, מהם תשעה

מגרושתו והקטין שנולד לו מאישה אחרת. הנאשם מגדל לבדו את הקטין. לדבריו, בתו, גב' ש, הטיחה בפניו כי הוא אינו מגדל את הקטין כראוי והציעה שגב' מ תגדלו. בנסיבות אלה קבע להיפגש עם גב' מ ב"גן המפלצת" בתאריך 6.7.2011 בשעה 16:00. הנאשם והקטין הגיעו למקום המפגש והקטין, שלבש חולצה קצרה, התגלש במגלשה, תוך שהוא מושיט ידיו אל דפנות המגלשה. הנאשם הבחין כי ידו של הקטין נחבלה, אולם הוא לא התלונן ולא בכה ואף הוסיף והתגלש במגלשה פעמים נוספות. לטענת הנאשם, במהלך שהותם ב"גן המפלצת" התקשרה אליו גב' מ והודיעה כי תתעכב ועל כן הציע שימתין לה בביתה. הנאשם טען כי ניסה למצוא את הבית ומשלא הצליח התקשר לגב' מ בשעה 16:42 וקבע עמה שתמתין לו בתחנת האוטובוס הסמוכה ל"גן המפלצת". גב' מ הגיעה למקום המפגש ונכנסה לרכב, אז סיפר לה הנאשם כי הקטין נחבל בידו ושאל אותה אם יש לה פלסטר. הנאשם והקטין שהו בביתה כ-40-30 דקות, במהלכן משחה אלוורה על הפצע. לאחר מכן הסיע הנאשם את הקטין לבית אמו, שם התרחץ באמבטיה כשידו מונחת בתוך המים. בהמשך, חזר עם הקטין לביתם ולבקשת הקטין עשה לו אמבטיה נוספת. סך הכל בין התאריכים 7.7.2011 ל - 11.7.2011 עשה הקטין 8 אמבטיות. לטענת הנאשם, ביום 11.7.2011 הבחין כי הפצע בידו של הקטין הפך אדמומי וחשש להתפתחות דלקת ולכן הסב את תשומת לב הגננת אליו. ביום 13.7.2011 נלקח ממנו הקטין לבית אחותו. לדבריו, בבוקרו של אותו יום סבל מכאבים חזקים ברגלו, כפי שעולה מהמסמך הרפואי נ/4. לפיכך כשביקש ממנו הקטין דגני בוקר, אמר לו שייקח בעצמו. הנאשם טען כי ביום 14.7.2011 פנה אל ב"כ, עו"ד בן יוסף, וזה יצר קשר עם גב' מ שאישרה כי הם נפגשו וכי הבחינה בפצע. בעקבות דבריה פנה בכתב לחוקרת והגב' מ זומנה לחקירה. לטענת הנאשם, אמרה לו החוקרת בהזדמנויות שונות כי המליצה על סגירת התיק. הנאשם טען כי בשל העובדה שהעברית השגורה בפיו אינה ברמת שפת אם, מקריאת הודעתו עולה כי גב' מ הבחינה בהתרחשות הפציעה עצמה. עוד הוסיף כי במהלך גביית ההודעה יצרה החוקרת קשר עם העובדת הסוציאלית ואמרה לה: **"זה לא ילך... יש לך רופא הכי גדול בעולם זה לא יעזור, יש לו עד ראיה..."** (עמוד 61 לפרוטוקול, שורות 28-29). הנאשם טען כי הקטין הועבר למשמורתה של גב' מ, אך בחלוף תקופה קצרה הוצא ממשמורתה ונשלח לבית ילדים. בהמשך הועבר הקטין לביתה של בתו שרה. משנודע לנאשם כי יוגש נגדו כתב אישום פנה לגב' מ וביקש כי תחתום על תצהיר לטובתו. גב' מ השיבה תחילה בחיוב אולם לאחר התייעצות עם עו"ד במקום עבודתה, חזרה בה מהסכמתה. בנסיבות אלה התקשר אליה הנאשם והשאיר לה הודעות טלפוניות בהן כינה אותה פחדנית וכד'. לדברי הנאשם, לא הביא את הגננת לעדות, משום שהדבר היה כרוך בתשלום והוא סבר כי עדותה אינה שווה את הסכום. בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם עדותה של פקידת הסעד לפיה פעם אמר שהקטין נפל ופעם כי ידו השתפשה במגלשה. הנאשם הכחיש וטען כי מעולם לא מסר שהקטין נפל ומכל מקום מעולם לא דיבר עם פקידת הסעד. בהתייחסו לעדותה של מנהלת הגן טען הנאשם כי גם אתה מעולם לא שוחח, אולם כשנאמר לו שקיבל ממנה את המסמכים בדבר הוצאת הקטין ממשמורתו חזר בו וטען כי אולי כן דיבר איתה. באשר לגננת, הכחיש כי אמר לה שהפציעה אירעה ביום 10.7.2011. הנאשם נשאל עוד בחקירתו הנגדית על מסקנות דו"ח המסוגלות ההורית וציין כי כאשר קיבל משמורת על הקטין, היה אמור לקבל הדרכה הורית, ואף פנה לעובדת הסוציאלית מספר פעמים בעניין, אך זו התקשתה למצוא מדריך וטענה שאין מצבים רבים בהם האב הוא ההורה היחיד.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי עדי הראיה היחידים לפגיעת הקטין לכאורה היו הקטין והנאשם. הקטין נחקר על ידי חוקר ילדים ומהחקירה, כמו גם מהתמליל שלה, מההקלטה ומחוות דעתו של החוקר, עולה כי לא היה מקום להגשת כתב האישום.

לכך מתווספת העובדה שהקטין נהג להאשים אחרים בדברים שהוא עצמו ביצע, כפי שצוין בהערכת מסוגלות הורית (ת/14), בעדות ובהודעה של גב' מ.

לטענתו, יתר העדויות הן עדויות שמועה ו/או עדויות סברה, שאינן רלבנטיות ולא ניתן לבסס עליהן הרשעה. גרסתה של גב' מ, הגם שלא היתה עדת ראיה לעצם התרחשות המכה, מאשרת כי הגרסה שמסר הנאשם בבית המשפט היא אותה גרסה שמסר לה מיד עם התרחשות האירוע, מבלי שידע כי תהא חקירת משטרה בעניינו.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי בית המשפט לא התייחס להתנגדותיו של ב"כ הקודם של הנאשם, עו"ד בוקטמן מהסנגוריה הציבורית. בנסיבות אלה הנאשם חש כי בית המשפט "אינו סופר את סגורו".

זאת ועוד, החוקרת לא נתנה דעתה לכך שהנאשם אינו דובר עברית ברמת שפת אם ולא העמידה לו מתורגמן בחקירתו. כך ארע שהדברים שמסר בהודעתו לא היו ברורים ומדויקים.

דין

כאמור, מצאתי לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

המדובר באירוע שהתרחש, על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 10.7.2011 או בסמוך לכך. הקטין הגיע לגן כשעל זרועו הימנית, בחלק הפנימי של המרפק, פצע שצורתו עגולה. הנאשם הפנה את תשומת לב הגננת לקיומו של הפצע והוסיף כי זה נגרם במהלך משחק בגן המשחקים. מעדויותיהן של פקידת הסעד, העובדת הסוציאלית ומנהלת הגן עולה כי באשר לאופן התרחשות הפצע מסר הנאשם מספר גרסאות; פעם טען כי הקטין נפל במהלך משחק ופעם כי נכווה עת התגלש במגלשה (פרוטוקול, עמוד 24, שורות 7-8; עמוד 25, שורה 23; עמוד 28, שורות 20-21; עמוד 32, שורות 14-15). הפצע, שנראה לגננת ולמנהלת הגן ככוויה יותר מאשר פצע שנגרם מנפילה (עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 11-12, 16, 19); הקטין - שעל פי עדויות מנהלת הגן, פקידת הסעד והעובדת הסוציאלית, הצביע על הנאשם כמי שגרם לפצע (ת/6; פרוטוקול, עמוד 21, שורות 4-5; עמוד 25, שורות 23-24; עמוד 28, שורות 6-7, 16-17); והעובדה שהנאשם ציין בפני הגננת כי הקטין נחבל, הגם שלא נהג לעשות כן בפציעות קודמות - עוררו את החשד כי הפצע נגרם באופן אחר מכפי שנטען. מנהלת הגן יצרה קשר עם העובדת הסוציאלית המטפלת במשפחה ובעקבות כך הקטין נחקר אצל חוקר ילדים ונלקח לבדיקה רפואית. במצב דברים זה נחשד הנאשם - הוא אבי הקטין, בגרימת הפצע.

מהימנות הקטין

הקטין נחקר, כאמור, על ידי חוקר הילדים מר מתתיהו בראון, ביום 13.7.2011. החקירה צולמה ותומללה (ת/3, ת/5). פקידת הסעד הבהירה כי על מנת שלא להטריח לחינם חוקר ילדים, נבדקת לפני החקירה יכולתו הוורבלית של הילד המועמד לחקירה (עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 23-26). במקרה זה צוין בטופס הדווח על קטינים חסרי ישע (ת/6) מפי מנהלת הגן כי הקטין הוא "ילד ורבלי וניתן לנהל עמו שיחה". עם זאת, בעדותה ציינה המנהלת כי אינה זוכרת דבר בנוגע ליכולותיו הוורבליות של הקטין (עמוד 26 לפרוטוקול, שורות 6-10). הדברים שצוינו כאמור בשמה, נסתרו הן על ידי חוקר הילדים והן על ידי העובדת הסוציאלית, כפי שיפורט להלן.

חוקר הילדים ערך סיכום של העדות (ת/4) בו ציין את התרשמותו ולפיה הקטין לא הבין את שאלותיו והשיב עליהן בחיוב ללא קשר לשאלות שנשאל, גם כשהתשובה "כן" לא היתה נכונה. במהלך החקירה הקטין קם ממקומו, הסתובב בחדר

ושיחק עם הבובות שהיו בו. חוקר הילדים העיד כי ניסה להחזירו למקומו ולשוחח עמו, אך מאמציו עלו בתוהו. הקטין התקשה ליצור קשר ראשוני ולשמור על קשר עין במהלך השיחה (עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 14-19, 24).

עוד ציין החוקר - וכך גם ניתן לראות בדיסק המתעד את החקירה (ת/3) - כי שפתו של הקטין אינה ברורה ויכולותיו הוורבליות דלות ביחס לגילו. הקטין לחש ומלמל והחוקר התקשה להבין את הדברים שאמר.

בהתייחסו לפצע נשוא כתב האיטום ולנאשם, השתמש הקטין במילים שלו כגון: "הוא עשה לי" (ת/5, עמוד 10, שורה 13), "הוא עשה לי בום" (ת/5, עמוד 13, שורה 8), "הוא הרביץ לי" (ת/5, עמוד 14, שורה 12), "הוא פגע בי" (ת/5, עמוד 16, שורות 10,12) ו-"כואב" (ת/5, עמוד 7, שורה 20).

כשנשאל הקטין איך עשה לו הנאשם את הפצע, השיב שוב ושוב: "הוא עשה לי", וכשנשאל אם עשה זאת עם האף או עם האוזן השיב בכל פעם "כן" (ת/5, עמוד 17, שורות 5-30), אך לא הזכיר כלל את המילה "סיגריה" או "חם".

חוקר הילדים הבהיר בעדותו כי בהיעדר יכולת הקטין להרחיב ולתאר מה שקרה, לא היתה לו יכולת להעריך את מהימנותו (פרוטוקול, עמוד 11, שורות 23-25; עמוד 15, שורות 16-21). בנסיבות אלה, סיכם, אין בידו הכלים המקצועיים להעריך את מהימנות דברי הקטין והוסיף, כי העדתו עלולה לגרום לו לנזק נפשי ועל כן אסרה.

בהתייחסה ליכולותיו המילוליות של הקטין העידה העובדת הסוציאלית: **"התרשמתי משפה דלה יחסית לגילו, משפטים בני 3 מילים, שפה תינוקית, הגייה לא ברורה של המילים..."** (עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 11-12). עוד הוסיפה כי עם מעברו לאומנת חרום, נערכו לקטין אבחונים התפתחותיים שחשפו עיכוב התפתחותי של כ - 15-18 חודשים בתחומים שונים (עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 12-15).

חרף מסקנת חוקר הילדים בדבר אי יכולתו לקבוע את מהימנותו של הקטין, מצאתי לייחס חשיבות לעובדה שהקטין, על אף שפתו הדלה והלא ברורה, העלה מעצמו מילים כגון "אבא הרביץ לי", "כואב" "אבא עשה לי" וכד' בהתייחס לפצע. לכך יש להוסיף כי בעימות הנזכר בדוח הערכת מסוגלות הורית (ת/14) בנוגע לפציעה, עמד הקטין על כך שאביו הרביץ לו וגרם לפצע בידו, זאת בניגוד לעימות שנערך ביניהם באותו מועד בנוגע להוצאת מדבקות מהמקשים במחשב הנייד, אז טען תחילה הקטין כי הנאשם הוציא את המדבקות, אולם לאחר ויכוח קצר הודה במעשה (ת/14, עמוד 4).

ואולם, עצם העובדה שהקטין ניסה לטפול אשמה בנאשם ורק לאחר שזה התעמת עמו הודה באמת, מפחיתה מרמת האמינות שניתן לייחס לו. לכך יש להוסיף את הדברים שמסרה גב' מ בהודעותיה ובעדותה ולפיהם הקטין נהג להאשים אחרים כי הרביצו לו, גם כשלא היה לכך בסיס (ת/12, שורות 31-33; פרוטוקול, עמוד 37, שורות 28-32; עמוד 41, שורות 7-8). ויודגש בהקשר זה, גב' מ הבהירה בחקירתה הנגדית שכאשר נחבל הקטין, נקב בשמות של אנשים שונים כמי שפגעו לו, בעוד שכשנשאל על הפצע היה מזכיר רק את שמו של הנאשם (עמוד 41 לפרוטוקול, שורות 12-22).

התרשמתי כי דברים אלה, הגם שיש בהם לקשור את הנאשם לחבלה נשוא כתב האיטום, אין די בהם להסיר את הספק ביחס לביצוע העבירה על ידי הנאשם.

מעיון בת/6 ובת/7 עולה כי הקטין סיפר שהנאשם הוא שגרם לפצע בידו. כך גם העידו מנהלת הגן, העובדת הסוציאלית ופקידת הסעד (פרוטוקול, עמוד 21, שורות 4-5; עמוד 25, שורות 23-24; עמוד 28, שורות 6-7). אלא שמעדותיהן של מנהלת הגן ופקידת הסעד עולה כי הן כלל לא שוחחו עם הקטין (פרוטוקול, עמוד 25, שורה 26; עמוד 22, שורה 29; עמוד 23, שורות 28-31). העובדת הסוציאלית ופקידת הסעד העידו כי לא דיברו ישירות עם הגננת והמידע הועבר אליהן בעצם על ידי מנהלת הגן (פרוטוקול, עמוד 23, שורות 28-29; עמוד 32, שורות 4-5), והגננת, הדמות הראשונה וכמעט היחידה שדיברה עם הקטין מאז הגיע לגן ביום 11.7.2011, לא הובאה לעדות ולא נחקרה על אופן אמירת הדברים על ידו.

העובדת הסוציאלית העידה כי לאחר שנחקר הקטין על ידי חוקר הילדים והוצא צו חירום בעניינו, לקחה אותו לבית החולים ובדרך התלונן על כאבים וסיפר לה כי הנאשם גרם לפצע (עמוד 28 לפרוטוקול, שורות 16-17). עם זאת, בהתייחסה לאירוע בו הקטין האשים את אביו בהוצאת המדבקות מהמחשב, ציינה כי "**לפעמים הילדים בגיל הזה אומרים דברים לא כל כך מדויקים...**" (עמוד 33 לפרוטוקול, שורה 7). לכך יש להוסיף כי זו כאמור שוחחה עם הקטין לאחר שיחתו עם הגננת וחוקר הילדים וקיים חשש כי דבריו הוכתמו והושפעו משיחותיו אלה.

לאור האמור ובכלל זה מסקנת חוקר הילדים, העובדה שהגננת לא נחקרה על שיחתה עם הקטין, מקרים אחרים בהם הטיח הקטין אשמת שווא בנאשם או באחרים והעובדה כי למעט הזכרת הנאשם כמי שגרם לפצע בידו, הקטין לא ידע לפרט כיצד ומתי נפצע, מצאתי לאמץ את מסקנת חוקר הילדים ואני קובעת כי ביחס לאירוע נשוא כתב האישום לא ניתן לקבוע את אמינות גרסתו של הקטין ולבסס עליה את אשמת הנאשם.

ממצאים רפואיים

כאמור, לאחר חקירתו אצל חוקר הילדים, נלקח הקטין לבדיקה רפואית ביום 13.7.2011. בגליון השחרור ממיון (ת/2) נכתב כי "**לדברי הילד האב גרם לנגע**", אולם עת/7 ד"ר בן יהודה העיד כי אינו זוכר אם שאל את הקטין ממה נגרם הפצע ואם הקטין סיפר לו את הדברים, שמא העובדת הסוציאלית שליוותה אותו. לדבריו, בבדיקה שערך לקטין מצא נגע ללא גלד, ומכאן הסיק כי מדובר בפצע טרי של מספר ימים (פרוטוקול, עמוד 4, שורה 7; עמוד 5, שורות 16-17). בהקשר זה הוסיף כי בחלוף שבוע מיום הפציעה היו רואים סימני ריפוי בכל סוג של פצע (עמוד 7 לפרוטוקול, שורה 25) וציין כי הפצע היה נראה כפי שנראה גם לאחר שבוע, אם היו מגרדים את הגלד (עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 15-16).

בהתייחס לגרסת הנאשם טען ד"ר בן יהודה כי פצע שפשוף שונה בצורתו מהנגע שנראה בקטין, הוא אינו עגול ומרכזו לא כל כך כהה (עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 14-16). לדבריו, על פי ניסיונו, מראה הנגע מתאים לכוויה מחפץ עגול, ככל הנראה סיגריה (עמוד 3 לפרוטוקול, שורות 28-29).

הנאשם הציג חוות דעת מטעמו שנערכה על ידי ד"ר ליפשיץ, מומחה למחלות עור ומין. ד"ר ליפשיץ עיין בתמונות שצולמו בבית החולים וציין כי הן אינן ברורות ולא ניתן לראות בהן את כל הפצע ולהתרשם מצורתו. חרף זאת, ציין כי בתמונות שחדותן מספקת, נראה כי שולי הפצע אינם חרוכים, אין גלד בקרקעית הפצע והוא עמוק יותר מכפי שניתן היה לצפות בכוויה שנגרמה מסיגריה. ד"ר ליפשיץ בדק את הצלקת שנתרה על ידו של הקטין ומצא כי צורתה אליפטית ולא

עגולה, כפי שהיה מצופה אילו היתה נגרמת מכווית סיגריה. עם זאת הבהיר כי בשל מיקום הפצע - באזור שיש בו קפל - יכולה להיות אי התאמה בין צורת ההצטלקות לבין החפץ שגרם לה (עמוד 44 לפרוטוקול, שורות 10-11). לשאלת ב"כ המאשימה הבהיר כי לא נתקל בעברו בפצעים שנגרמו מסיגריות אצל ילדים וגם לא בנגעים דומים.

בשל היעדר ניסיונו של ד"ר ליפשיץ בנגעים כדוגמת הפצע שנגרם לקטין במקרה זה; הסברה שהעלה כי המוטות המותקנים מתחת למגלשה גרמו לפצע - גרסה שנשללה כליל על ידי הנאשם עצמו; ובמיוחד העובדה שכלל לא בדק את הפצע, אלא רק את הצלקת שנותרה בעקבותיו - מצאתי להעדיף את חוות דעתו של ד"ר בן יהודה על פני חוות הדעת של ד"ר ליפשיץ. ד"ר בן יהודה העיד באופן מקצועי והתרשמתי מניסיונו הרב, ואולם, וכפי שיפורט בהמשך אינני יכולה לקבל את חוות הדעת במלואה.

על פי גרסת המאשימה בכתב האישום האירוע בו נגרם הפצע בידו של הקטין התרחש ביום 10.7.2011, אלא, שכטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, אף אחד מעדי התביעה לא הבחין בהתרחשות זו. גרסת הנאשם מנגד היא כי הקטין נחבל בידו ביום רביעי ה - 6.7.2011, אחר הצהריים (נ/6; עמוד 59 לפרוטוקול, שורות 4-14). הנאשם טען כי מיד לאחר הפציעה התקשרה אליו בתו, הגב' ש (נ/2) והוא סיפר לה על פציעת הקטין. גב' ש אישרה בעדותה את הדברים (עמוד 71 לפרוטוקול, שורות 21-22). באותו יום וכפי שעולה מנ/3, שוחח גם עם גב' מ.

ביום 11.7.2011 הבחינה הגנת בפצע והקטין נלקח לבדיקה רפואית ביום 13.7.2011, כלומר - לגרסת הנאשם - שבוע לאחר התרחשותו. הנאשם הכחיש כי אמר לגנת שהפצע נגרם ביום 10.7.2011 ועמד על כך שסיפר לה שהפציעה אירעה שבוע קודם לכן (פרוטוקול, עמוד 61, שורות 3-4). יצוין כי בהודעה שמסר במשטרה מיום 14.7.2011 טען הנאשם תחילה כי האירוע התרחש כשבועיים לפני כן. בהמשך תיקן וטען כי האירוע התרחש כארבעה ימים לפני שסיפר על כך לגנת (ת/10, שורות 3, 84-86). הנאשם הוסיף עוד כי יש לו עדת ראייה שהבחינה בהתרחשות הפצע (ת/10, שורות 1-4, 7, 56, 80). הגב' מ, היא עדת הראייה עליה דיבר הנאשם, מסרה בהודעתה מיום 17.7.2011 כי הפציעה התרחשה כשבועיים קודם למתן הודעתה, אך לא זכרה תאריך מדויק (ת/12, שורות 2). בעדותה מסרה כי צו החירום בנוגע לקטין מיום 13.7.2011 (ת/7א') ניתן כשבוע - שבועיים לאחר הפגישה ב"גן המפלצת" (עמוד 36 לפרוטוקול, שורות 27-28). בחקירתה הנגדית אישרה כי נפגשה עם הקטין ביום רביעי בשבוע, וכי ביום חמישי בשבוע לאחר מכן הועבר הקטין למשמורתה (עמוד 40 לפרוטוקול, שורות 4-5).

גב' מ טענה בתחילה כי היתה עדה לפציעת הקטין (ת/11), אולם בהמשך הבהירה כי פגשה את הקטין רק אחרי שנפצע ובהודעה שמסרה התבססה על המידע שמסר לה הנאשם בפגישתם (ת/12, שורה 17; פרוטוקול, עמוד 36, שורות 14-15; עמוד 37, שורות 21-26). גב' מ אישרה אפוא כי הבחינה בפצע ואף טיפלה בו לבקשת הנאשם (פרוטוקול, עמוד 36, שורות 3-5; ת/13, שורות 47-49, 70-71). בחקירתה הנגדית, כמו גם בהודעתה מיום 17.7.2011, ציינה כי הפצע נראה כשפשוף טרי ואדום בזרוע ימין (עמוד 40 לפרוטוקול, שורות 21-24; ת/12, שורות 17-19; ת/13, שורה 78). בהודעתה מיום 28.2.2012 תיארה גב' מ את הפצע ומיקומו ואף ציירה אותו בת/9 (ת/13, שורות 74-80). בהמשך נשאלה על קיומם של פצעים נוספים על גופו של הקטין והשיבה כי אמנם היו פצעים נוספים, אולם זה היה הפצע הטרי היחיד שהבחינה בו על זרועו (ת/13, שורות 94-95). מדבריה של גב' מ כמו גם משרטוט הפצע בזרועו של הקטין כפי שנראה בת/9, עולה כי הפצע בו הבחינה הוא אותו הפצע שנראה בתמונות ת/1, נשוא כתב האישום.

גב' מ לא הייתה אמנם עדת ראייה לאופן התרחשות הפצע אלא לעובדת קיומו. עדותה, שהיתה אמינה, תומכת בגרסת

הנאשם לפיה הפצע היה קיים כבר ביום 6.7.2011. בהקשר זה מצאתי להתייחס לדבריה של מנהלת הגן, הגב' יעל, כי לא ייתכן שבגן לא היו מבחינים בקיומו של הפצע במשך שבוע (עמוד 26 לפרוטוקול, שורות 15-18) וביתר שאת כאשר מדובר באזור חשוף בידו של הקטין, אלא, שהגננת לא נשמעה בעניין זה ולא ניתן לדעת אם בכלל נכחה בגן בימים שבין 7.7.2011 ל- 10.7.2011 ויכלה להבחין בפצע. אציין עוד כי דווקא העובדה שלא הבחינה קודם בפצע, עשויה לתמוך בגרסת הנאשם כי ביום 11.7.2011 חלה החמרה בפצע ועל כן הפנה את תשומת לב הגננת אליו. מהאמור עולה כי קיים ספק בנוגע למועד הפציעה.

נוכח האמור, מסקנתו של ד"ר בן יהודה כי מדובר בפצע טרי מאוד ועל כן לא הגליד, בעייתית אפוא. ד"ר בן יהודה נשאל בעדותו אם ריבוי אמבטיות היה משפיע על מראה הפצע והשיב בשלילה. תחת זאת הסביר כי הפצע היה נראה כפי שנראה בחלוף שבוע, אם היו מגרדים את הגלד (עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 15-16).

בהתחשב במיקומו של הפצע - בחלק הפנימי של המרפק בחיבור בין הזרוע לאמה - לא מן הנמנע כי הגלד השתפשף ונשר.

גרסת הנאשם היא כאמור, כי הקטין נפצע בידו בעת ששיחק ב"גן המפלצת" והתגלש במגלשה. לדבריו, ידו של הקטין השתפשפה כשהניחה על דופן המגלשה (פרוטוקול, עמוד 59, שורות 9-10, 12-13; עמוד 64, שורות 12-13; ת/10, שורות 5, 29-31, 52). גב' מ, תיארה אף היא את הפצע, בהודעות שמסרה ובעדותה, כשפשוף עגול ואדום בקוטר של 2 ס"מ (ת/12, שורות 5-6; ת/13, שורות 74-80; פרוטוקול, עמוד 36, שורה 19; עמוד 40, שורות 22-24).

תיאור הפצע כשפשוף אינו עולה בקנה אחד עם מראה הפצע בתמונה (ת/1 ג') ואבחנות הרופאים כי מדובר בפצע עמוק (ע/ת/7 וע/ה/1). ד"ר ליפשיץ ציין בחוות דעתו כי הפצע יכול היה להיגרם מהבליטות החדות בעמודים שב"גן המפלצת". בחקירה החוזרת הוסיף כי מראה הפצע מתאים בצורתו גם לעקיצת עכביש ואנטרקס ולתהליך לקיחת ביופסיה של העור שנעשה בצורת חיתוך עגולה (עמוד 46 לפרוטוקול, שורות 24-26). עם זאת לא ראה לנכון לציין כי גם שימוש במגלשה כנטען על ידי הנאשם, עשוי היה לגרום להיווצרות הפצע. ד"ר בן יהודה שלל את גרסת הנאשם וטען כי **"פצע שפשוף כתוצאה מבליטות שנמצאות על המגלשה... שונה לחלוטין בצורתו מהנגע שנראה בילד, גם כוויה אם המגלשה היתה מאוד חמה, לא היתה נראית כך..."** (עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 14-15). הנאשם תיעד בנ/6 ובעדותו את האמבטיות שערך לקטין בימים הסמוכים לאחר שנפצע. התרשמתי כי אין זה סביר שבחלוף למעלה משנתיים יזכור הנאשם את מספר הפעמים שרחץ את בנו בכל יום ובמיוחד את העובדה שידו היתה מונחת בתוך המים בזמן האמבטיה. מכל מקום, גם לא מצאתי כל רלבנטיות במידע זה, וביתר שאת, לאור דבריו של ד"ר בן יהודה כי ריבוי אמבטיות לא היה משנה את מראה הפצע (עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 14-15).

הגב' מ ראתה על פי עדותה את הפצע, אך כמי שאינה מומחית בתחום הרפואי, אין לה את הידע המקצועי לאבחן ולהגדיר את סוגו. ד"ר בן יהודה וד"ר ליפשיץ תיארו את הפצע באופן די דומה מבחינת צורה ועומק ושניהם שללו את האפשרות כי מדובר בשפשוף מדופן המגלשה כנטען על ידי הנאשם.

יוצא אפוא כי גרסת הנאשם בעייתית ככל שהיא נוגעת לדרך הפציעה. לכך יש להוסיף את השינוי הנטען בגרסאותיו (נפילה או כוויה), שקריו הן ביחס לשיחתו עם מנהלת הגן והן ביחס לנוכחותה של גב' מ במועד הפציעה, שהוסברו על ידו בהמשך כקשיי שפה, ההסברים התמוהים שסיפק להוצאת הקטין ממשמורתה של גב' מ וטענתו הנרמזת בדבר

עלילה מצד שירותי הרווחה, שלא הובא לה כל בדל ראיה. ואולם, יש לזכור כי במשפט פלילי עסקינן וכי השאלה המרכזית העומדת למבחן היא הוכחת המאשימה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו. לענין זה יפים דבריו של כב' השופט הנדל בע"פ 3641-05-13 באשה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.11.2012):

"גרסתו של הנאשם וקווי ההגנה שהוא מציג בבית המשפט אינן חזות הכול. השאלה המרכזית שעומדת למבחן היא האם עמדה התביעה בנטל ההוכחה מעבר לכל ספק סביר. זוהי תכליתו של המשפט הפלילי..."

העונש בגין עדות שקר של הנאשם איננו יכול להיות הרשעה בעבירה בה הוא מואשם. השאלה היחידה היא האם הוכח מעבר לכל ספק סביר כי התקיימו יסודותיה של העבירה בה הוא מואשם. בראיה זו, שקריו של הנאשם יכולים לחזק את ראיות התביעה. ודוק: לחזק, אך לא למלא."

(יצוין כי פסק דינו של כב' השופט הנדל נותר בדעת מיעוט, אך לא ביחס לדבריו אלה. ועוד בענין זה בע"פ 3641-05-13 עליאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.7.2013)).

במקרה זה, בשל יכולותיו הוורבליות הדלות של הקטין והקושי לקבוע את מהימנותו, מחדלי חקירה ובכלל זה העובדה שהגנת שחשפה את הפגיעה הנטענת לא נחקרה ולא הובאה לעדות, והיעדר הוכחה למועד ולאופן הפגיעה בקטין - שוכנעתי כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי. בהקשר זה אוסיף כי אינני יכולה לקבוע בוודאות כי המעשה המיוחס לנאשם לא קרה וכי מדובר בעלילה. אמנם עמדת המאשימה נראית לי קרובה יותר לאמת, אולם כידוע לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים על השערות וניחושים בלבד. (ולענין זה ראו דברי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 12.1.12)).

למעלה מן הצורך אתייחס בקצרה לטענות ב"כ הנאשם שהועלו בסיכומים. לדבריו, החוקרת לא נתנה דעתה לכך שהנאשם אינו דובר עברית ברמה של שפת אם וכי הוא זקוק למתורגמן בחקירתו. משכך, הובן לא נכון בחקירתו, בין היתר בנוגע להיותה של הגב' מ עדת ראיה לפציעת הקטין.

לא מצאתי ממש בטענה זו. החוקרת העידה כי היא מכירה את הנאשם ממקרים אחרים בהם נחקר על ידה וכי בכל הפעמים דיברה עמו ורשמה מפיו תלונות בעברית. הנאשם שוחח עמה בעברית ומעולם לא טען להיעדר הבנה בשל קשיי שפה ולא ציין כי הוא זקוק לתרגום (פרוטוקול, עמוד 50, שורות 21-22, 24-25; עמוד 53, שורות 23-24). טענתו כי הנאשם התכוון בדבריו לכך שגב' מ הבחינה בפצע בסמוך לאחר שאירע ואף טיפלה בו, אינה עולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה גב' מ בהודעתה במשטרה ובעדותה בפניי ולפיהם התבקשה על ידי הנאשם להעיד כי נכחה ב"גן המפלצת" כשהקטין נחבל בידו ומססירבה, הטרדה על ידו טלפונית (ת/13, שורות 111-112, 115; פרוטוקול, עמוד 38, שורות 25-31; עמוד 39, שורות 3-8), עד כי לא היתה מסוגלת עוד לטפל בקטין והוא הוצא לבקשתה ממשמורתה. בגרסתה תמכה העובדת הסוציאלית: **"אחרי פחות מ-3 חודשים, אמרה המשפחה בעיקר א (הגב' מ - ש.ל.ב.), שהיא לא מסוגלת יותר להחזיק את הקטין, בשל התנהגות קשה וחסרת גבולות ומהסיבה שאביו של הקטין לוחץ ודורש ממנה לבוא למסור עדויות במשטרה לעזור לו בהליך הפלילי, והיא לא מסוגלת לעמוד בזה..."** (עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 4-6). אוסיף בהקשר זה כי מדובר בהתנהלות חמורה ומטרידה מצד הנאשם. דומה כי כל האמצעים כשרים בעיניו להשגת מטרתו ובכלל זה שקרים, איומים, הטרדות והפעלת לחץ.

הנאשם העיד מטעמו את בתו וגרושתו (עה/2 ועה/3). עדותה של גב' ש, עה/3, אינה רלבנטית לאירוע נושא כתב האישום ואין בה לסייע לנאשם. לא ניתן לגזור מתפקודו של הנאשם כאב צעיר, שפרנס את משפחתו, (אך לא סייע בגידול ילדיו), לתפקודו כאב מבוגר, שבריאותו לוקה בחסר והוא סובל לטענתו מכאבים עזים, אשר נאלץ לשמש הן כאב והן כאם לבנו, שהינו - לטענתו - ילד שובב, בעל צרכים מיוחדים. מציאות חיים זו, עשויה דווקא לגרום לקושי רב עד כדי איבוד העשתונות, ולא אוסיף בכך.

עדותה של עה/2, גב' ש, היתה מגמתית והתרשמתי כי זו ניסתה בכל מאודה לסייע לאביה. בתוך כך וכפי הנראה במטרה להציג את אביה כאב מסור לקטין, טענה כי גב' מ התבקשה על ידה לסייע לאביה, אך הכחישה כי דובר על אומנה (פרוטוקול, עמוד 72, שורות 23-24, 27-28; עמוד 73, שורות 2-4, 9-10), זאת בניגוד לעדויות העובדת הסוציאלית (עמוד 29 לפרוטוקול, שורות 9-12, 16-17), פקידת הסעד (פרוטוקול, עמוד 22, שורות 32-33; עמוד 23, שורות 11-13), הגב' מ (עמוד 35 לפרוטוקול, שורות 17-18, 22; ת/12, שורה 3; ת/13, שורה 29) והנאשם עצמו.

ב"כ הנאשם טען עוד בסיכומיו כי בית המשפט לא התייחס להתנגדותיו של קודמו, והוסיף כי הנאשם חש שבית המשפט "אינו סופר" את סניגורו. אציין כי לא מצאתי ממש בטענות אלה. נוכח התוצאה אליה הגעתי, אני סבורה כי אין מקום להרחיב בהן אולם זאת אבהיר: לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בייצוגו של הנאשם ע"י עו"ד בוקטמן. לעניין ההתנגדויות הרי שניתן לראות מן הפרוטוקול כי בעקבות התנגדותיו חזרה בה המאשימה מן השאלות ולא היה איפא מקום ליתן בהן החלטה.

סיכום

על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי ומזכה את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת - כאמור - מחמת הספק.

מזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים ולע"ד בוקטמן.

ניתן היום, כ"ו אייר תשע"ד, 26 מאי 2014, בהעדר הצדדים.